

Karol P. Schubert: Ewangeliczna odpowiedź na zarzuty w kwestii krzyża

Katoliccy krytycy Świadków dużo piszą na temat błędnych interpretacji Świadków Jehowy co do krzyża. Jakie jest w tej sprawie stanowisko chrześcijan ewangelikalnych? Co o krzyżu mówi historia i Biblia?

Doniesienia o krzyżu z I-II wieku

Czytając publikacje Świadków Jehowy można odnieść wrażenie, że w I wieku nie stosowano kary ukrzyżowania. Przyjrzyjmy się faktom na ten temat.

Józef Flawiusz w dziele „Wojna żydowska”, Księga piąta, rozdział XI, akapit 1:

„[...] Tedy chłostano ich i poddawano przed śmiercią różnym torturom, a w końcu rozpinano na krzyżu na wprost muru. [...] Lecz jeśli nie zabronił przybijania do krzyża, to przede wszystkim dlatego, iż spodziewał się, że widok ten może skłonić Żydów do poddania się, bo jeśli tego nie uczynią, spotka ich taki sam los. Zionąc złością i nienawiścią, żołnierze nawet dla zabawy przybijali pochwyconych do krzyża w różnych położeniach, a było ich tak wielu, że miejsca brakowało na krzyże, a krzyżów do rozpinania ciał” (przekład Jana Radożyckiego).

Przypis 231 na s. 510 Wydania III „Wojny żydowskiej”:

„O chłóście, katowaniu i rozpinaniu na krzyżu czytamy także w 2, 308 i u Seneki (*Ad Marcami* 20, 3). O biczowaniu i męczeniu przed ukrzyżowaniem dowiadujemy się także z Ewangelii. W starożytności były znane trzy rodzaje krzyży: *cruis immissa* albo *capitata* (†), *comissa* (T), *decussata* (X), zob. G. Ricciotti, dz. cyt., t. 3, s. 201”.

Józef Flawiusz w dziele „Wojna żydowska”, Księga druga, rozdział XIV, akapit 9:

„Ten kazał ich najpierw biczować, a potem ukrzyżować. [...] Florus bowiem poważał się na czyn, którego nikt przedtem nie popełnił – kazał przed swoim trybunałem biczować mężów rycerskiego stanu i przybić ich do krzyża [...]”.

Ignacy Antiocheński (zmarły w 107 roku):

„[...] Dźwiga was do góry machina Jezusa Chrystusa, którą jest Krzyż, a Duch Święty służy wam za linę [...]” („Do Kościoła w Efezie” 9:1).

„Unikajcie zatem tych złych odrośli rodzących owoc śmiercionośny, którego gdy ktoś skosztuje, od razu umiera. Nie Ojciec ich sadił. Gdyby tak było, okazałoby się gałęziami krzyża, a rodziliby owoc nie niszczący. Przez swój krzyż Chrystus w swej męce wzywa nas, którzy jesteśmy Jego członkami [...]” („Do Kościoła w Tralleis” 11:1).

„Wielbię Jezusa Chrystusa Boga, który uczynił was tak mądrymi. Poznałem bowiem, że jesteście utwierdzeni w niezachwianej wierze niby przybici duchem i ciałem do krzyża Pana Jezusa Chrystusa i umocnieni w miłości przez Krew Chrystusową, niezłomnie przekonani o wszystkim, co dotyczy Pana naszego [...]” („Do Kościoła w Smyrnie” 1:1).

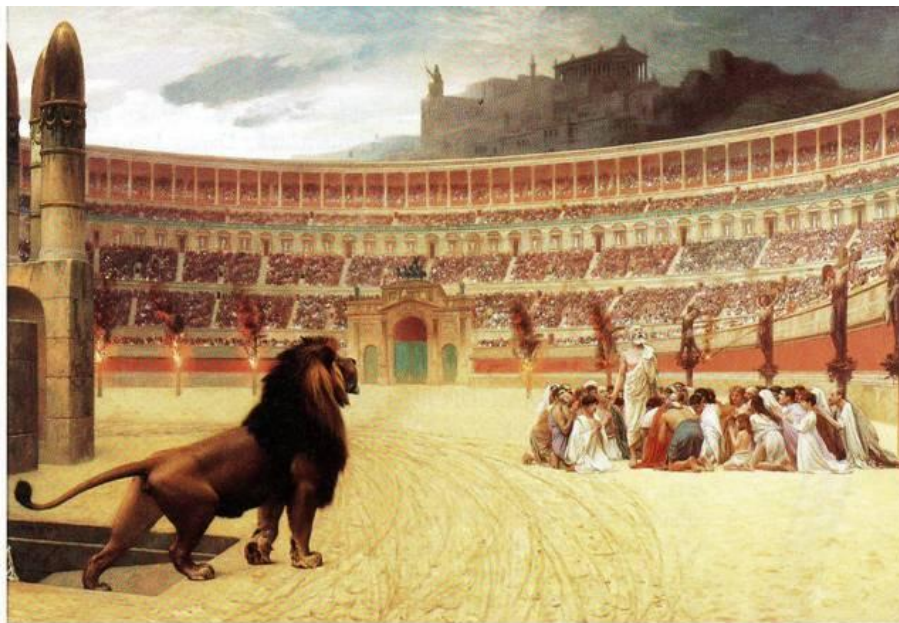
(Źródło: „Ojcowie Apostolscy”, Przekład i przypisy: Anna Świderkówna, Akademia Teologii Katolickiej, Warszawa 1990).

„Strażnica” z 15 listopada 1993 roku, s. 9, akapit 2 zawiera wypowiedź Tacyta (ok. 55-ok. 122 rok n.e.):

„Rzymski historyk Tacyt napisał: »Śmierci ich [chrześcijan] przydano to urągawisko, że okryci skórą dzikich zwierząt ginęli rozszarpywani przez psy albo przybici do krzyżów, albo przeznaczeni na pastwę płomieni; gdy zabrakło dnia, palili się służąc za nocne pochodnie« [...]”.

Broszura Towarzystwa Strażnica, „Jak krew może ocalić twoje życie?” na stronie 7 ukazuje pierwszych chrześcijan wiszących na krzyżach.

Bez względu
na konsekwencje
pierwsi
chrześcijanie
odmawiali
gwałcenia
prawa Bożego
co do krwi

Gérôme, 1883, za uprzejmą zgodą Walters Art Gallery w Baltimore

Odpowiedzi na zarzuty Świadców:

1. *Stauros* to według definicji słownikowej „pal”.

„Wielki słownik grecko-polski Nowego Testamentu” podaje następujące definicje słowa *stauros*: „słup, pal; krzyż”. Czasownik *stauroo* definiuje jako: „przybijać do pala, krzyżować kogoś”. Podobne definicje zawiera czterotomowy Słownik grecko-polski Zofii Abramowicz, mojej profesor od literatury antycznej, która była tak wybitną grecystką, że poprawiła najlepszy słownik grecko-angielski Liddela i Scotta. Zauważyłem, że Świadkowie Jehowy przytaczają z takich dzieł tylko część definicji, która pasuje do ich argumentacji, natomiast pomijają fakt, iż wymienione wyżej słowa mają także znaczenia dotyczące krzyża i ukrzyżowania. To prawda, że w historii jako narzędzie kary stosowany był także pal.

2. Krzyż to pogański symbol religijny i falliczny.

Również pal był i jest przedmiotem kultu i symbolem fallicznym, np. w Indiach. Symbolika krzyża chrześcijańskiego ma zupełnie odmienne znaczenie od pogańskich tradycji.

3. Jak można posługiwać się narzędziem zbrodni jako symbolem religijnym? Przecież, gdyby matce zabito syna strzałem z rewolweru, nie nosiłaby potem na szyi podobizny rewolweru?

Nowy Testament nie traktuje krzyża jako narzędzia śmierci, które należy obrzydzić czytelnikowi, jak to jest w pozabiblijnej argumentacji Towarzystwa Strażnica.

Oto dowody:

- „Nie posłał mnie Chrystus, abym chrzczył, lecz abym głosił Ewangelię, i to nie w mądrości słowa, by nie zniweczyć Chrystusowego krzyża. *Nauka bowiem krzyża* głupstwem jest dla tych, co idą na zatracenie, *mocą Bożą* zaś dla nas, którzy dostępujemy zbawienia” (1 Kor. 1:17, 18, BT).
- „Co do mnie, nie daj Boże, bym się miał chlubić z czego innego, jak tylko z *krzyża Pana naszego Jezusa Chrystusa*, dzięki któremu świat stał się ukrzyżowany dla mnie, a ja dla świata” (Gal. 6:14, BT).
- „Zechciał bowiem [Bóg], aby w Nim zamieszkała cała Pełnia, i aby przez Niego znów pojednać wszystko z sobą: przez Niego – i to, co na ziemi, i to, co w niebiosach, *wprowadziwszy pokój przez krew Jego krzyża*” (Kol. 1:19, 20, BT).
- „On zniósł zakon przykazań i przepisów, aby czyniąc pokój, stworzyć w sobie samym z dwóch jednego nowego człowieka i *pojednać obydwóch z Bogiem w jednym ciele przez krzyż, zniweczywszy na nim nieprzyjaźń*; i przyszedłszy, zwiastował pokój wam, którzyście daleko, i pokój tym, którzy są blisko” (Efez. 2:15-17, BW).
- „I was, którzy umarliście w grzechach i w nieobrzezanym ciele waszym, wspólnie z nim ożywił, odpuściwszy nam wszystkie grzechy; wymazał obciążający nas list dłużny, który się zwracał przeciwko nam ze swoimi wymaganiami, i usunął go, przybiwszy go do *krzyża*; rozbroił nadziemskie władze i zwierzchności, i wystawił je na pokaz, odniósłszy *w nim triumf nad nimi*” (Kol. 2:13-15, BW).

Zatem biblijne wersety nie przedstawiają krzyża jako symbolu klęski czy zbrodni, lecz jako symbol Bożego zwycięstwa nad grzechem, demonami i światem. Odnosi się ów znak także do pojednania, jakie dzięki ofierze Chrystusa nastąpiło między Bogiem a ludźmi, a także między samymi ludźmi. Ma też szereg innych znaczeń wynikających z tych wersetów, jak też z innych.

Stosunek ewangelikalnych chrześcijan do krzyża

Ewangelikalni chrześcijanie nie wzorują się na niektórych katolikach, którzy traktują sam przedmiot krzyża jako obiekt kultu, czy w skrajnych wypadkach swego rodzaju fetysz. Tego nie pochwalamy. Dla nas krzyż jest słowem-kluczem, streszczającym prawdę o odkupieniu; jest także dozwolonym symbolem chrześcijańskim. Nikt z nas nie modli się do krzyża ani go nie całuje. Świadkowie Jehowy także mają swój symbol religijny, którym posługują się w wielu miejscach – strażnicę.